

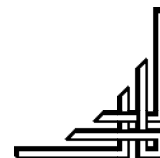
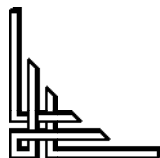
RECONNECTAREA

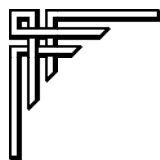
Vindecă-i pe alții

Vindecă-te pe tine

Dr. Eric Pearl

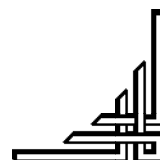
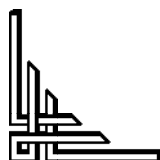

PARTEA I

DARUL

*„Cât o să îți mai lași energia să doarmă?
Cât o să mai rămâi orb la propria ta imensitate?”*

*O ceașcă de ceai,
Bhagwan Shree Rajneesh*

CAPITOLUL UNU

Primii pași

*„Există doar două moduri de a-ți trăi viața.
Unul este ca și cum nimic nu ar fi minune.
Celălalt este ca și cum totul ar fi minune.“*

Albert Einstein

Miracolul lui Gary

„Cum a reușit omul ăsta să urce pe scări?“, mă gândeam, privind prin vitrina de la intrarea în biroul meu.

Noul meu pacient tocmai ajungea în capul scărilor. Se deplasase printr-o serie de alonje de câte un pas, presărate cu pauze, timp în care privea în sus către pasul următor, pregătindu-se pentru efort. Încă o dată, m-am întrebat dacă deschiderea unui cabinet de chiropractică la etajul doi al unei clădiri fără lift fusese cea mai bună idee.

Nu era ca și cum ți-ai deschide un atelier de reparat frâne la poalele unui deal abrupt?

Nu avusesem prea multe opțiuni atunci când mi-am deschis cabinetul, în 1981 – și, după cum s-a dovedit, acum aveam chiar și mai puține... deși motivele erau altele.

În cei 12 ani de când eram aici, cabinetul meu de chiropractică se dezvoltase și devenise unul dintre cele mai mari din Los Angeles.

Cum puteam să mă retrag pur și simplu și să mă mut?

Am decis să nu ies ca să-l ajut pe acest om să treacă de ultimele câteva scări. Nu voiam să-i diminuez senti-

mentul iminent de realizare. Puteam să-i văd pe față hotărârea nestrămutată a unui alpinist, atacând ultima pantă a Everestului.

Pe când ajungea, în sfârșit, pe platformă, nu m-am putut opri să îmi amintesc de Cocoșatul de la Notre Dame, când s-a cățarat neînfricat pe clopotniță.

O privire în dosarul pacientului mi-a dezvăluit că se numea Gary. Venise la mine pentru durerea sa de spate, pe care o avea de o viață. Asta nu era de mirare. Deși era tânăr și sănătos, avea o poziție chinuită, care devenea evidentă în clipa în care corpul său îți pătrundea în câmpul vizual.

Piciorul drept îi era cu câțiva centimetri mai scurt decât cel stâng, iar coapsa dreaptă era amplasată mult mai sus. Datorită acestei diformități, mergea cu un șchiopătat exagerat, legănându-și coapsa dreaptă în afară cu fiecare pas, apoi împingându-și corpul înainte, pentru a acoperi distanța.

Piciorul drept i se întorsese în interior și se odihnea pe cel stâng, astfel că cele două picioare acționau ca un singur picior, mai mare, echilibrându-i greutatea trunchiului. Ca să nu cadă, spatele i se cocoșa în față, la un unghi de cam 30 de grade, ceea ce dădea impresia că se pregătea să sară într-un bazin. Poziția și mersul îi dăduseră acele dureri acute de spate, încă din copilărie – și până în prezent.

Curând, Gary îmi spuse detaliile poveștii sale. Se dovedi că, într-un fel, se chinuise să urce scările toată viața sa, încă de la naștere. Doctorii îi tăiaseră cordonul ombilical prea devreme, întrerupând alimentarea cu oxigen a creierului său de bebeluș. Până ce plămânii au putut să preia operațiunea, stricăciunea era deja făcută: creierul îi era afectat în așa fel, încât partea dreaptă a corpului nu se mai putuse dezvolta simetric. Până la vârsta de 14 ani, mi-a explicat Gary, fusese la peste 20 de doctori, încercând să-și remedieze afecțiunea. S-a efectuat o intervenție chirurgicală, pentru a-i remedia mersul și poziția, prin alungirea tendonului lui Ahile peste călcâiul drept.

Nu a funcționat. I s-au dat să poarte pantofi ortopedici și proteze pentru picioare. Nici o ameliorare.

Când spasmele care îi chinuiau piciorul drept au devenit din ce în ce mai violente, lui Gary i s-au prescris medicamente antispastice puternice. Spasmele au părut să se întetească în urma medicamentelor, care, pe de altă parte, îl făceau absent și dezorientat.

În sfârșit, Gary s-a trezit în biroul unui specialist faimos și respectat. Dacă îl putea ajuta cineva, Gary era sigur că aceasta era persoana.

După o examinare detaliată, doctorul s-a așezat, l-a privit în ochi și i-a spus că nu putea face nimic. Gary avea să aibă probleme cu spatele întotdeauna, spunea el, adăugând că problemele se vor mări cu vârsta, că scheletul va continua să se deterioreze și că, în final, își va petrece viața într-un scaun cu rotile. Gary nu făcea decât să se holbeze la doctor.

Își pusese toate speranțele și își legase toate așteptările de acest medic, dar a părăsit cabinetul simțindu-se mai demoralizat ca niciodată. După cum zice Gary, aceea a fost ziua în care „mental, a trecut instituția medicală la casație.“

Au trecut treisprezece ani. Pe când făcea gimnastică, cu o cunoștință, Gary i-a spus persoanei că avea dureri de spate neobișnuit de severe. Destul de ciudat, ea îmi fusese pacientă cu doi ani în urmă, în urma unui accident grav de motocicletă. L-a trimis pe Gary la cabinetul meu.

Așa că, iată-l.

Absorbit de povestea lui, mi-am ridicat privirea din caietul de notițe și am întrebat: „știi ce se întâmplă aici?“

Gary m-a privit, cumva încurcat de întrebare. „Ești chiropractician, nu?“

Am dat din cap că da, luând hotărârea conștientă să nu spun mai multe. În aer plutea un sentiment de așteptare. Eram oare singurul care îl simțea?

L-am dus pe Gary într-o altă încăpere și l-am pus pe masă, unde i-am ajustat gâtul. Spunându-i să revină peste

48 de ore pentru o reexaminare, l-am informat că prima vizită se încheiase. După două zile, Gary a revenit.

Ca și mai înainte, l-am pus să se întindă pe masă. Ajustarea a durat doar câteva secunde. De data aceasta, i-am cerut să se relaxeze și să închidă ochii... Și să nu îi deschidă până ce nu îi spuneam eu să o facă. Mi-am adus mâinile, cu palmele în jos, la vreo jumătate de metru în aer, deasupra torsului său, observând ușor senzațiile diverse, dar neobișnuite pe care le simțeam pe când îmi deplasam mâinile în sus, către capul lui Gary. Întorcându-mi palmele în interior, am continuat să le ridic, până ce fiecare mână se afla lângă fiecare dintre tâmpilele lui.

Le-am ținut acolo și i-am privit ochii lui Gary – străfulgerau înainte și înapoi, rapid și cu putere, dintr-o parte în alta, cu o intensitate care arăta că numai adormit nu era.

Am fost atras în mod instinctiv să îmi duc palmele în jos, înspre zona picioarelor lui Gary. Mi-am ținut palmele cu fața înspre tălpile lui. Îmi simțeam mâinile ca și cum ar fi fost suspendate de o structură invizibilă de sprijin. Datorită diformității din naștere pe care o avea Gary, piciorul drept îi rămânea rotit în interior, chiar și atunci când stătea culcat pe spate. Privindu-i picioarele încălțate în șosete, nu aveam nici cea mai mică idee ce avea să urmeze. A fost ca și cum picioarele i-ar fi înviat. Nu au înviat așa cum sunt vii picioarele noastre, ci ca și cum ar fi devenit două entități vii, distincte una de alta – și care clar nu erau Gary. Fascinat de vrajă, am observat mișcările picioarelor. În fiecare dintre ele aproape că părea să fie prezentă o conștiință independentă.

Dintr-o dată, piciorul drept al lui Gary începu un model de mișcare, ca și cum ar fi „pompat” ușor o pedală de accelerație. Pe când această mișcare de „pompare” continua, s-a adăugat și o a doua mișcare – o mișcare de rotație în exterior, care i-a adus piciorul drept din poziția inițială, în care se odihnea peste cel stâng, într-o poziție pe vârfuri, în care vârfurile degetelor îi erau îndreptate către tavan, așa cum

erau și la piciorul stâng. Neștiind sigur dacă încă mai respir, am privit în tăcere cum ochii lui Gary continuau să săgeteze aerul în viteză, ca un metronom pe un pian de concert.

Apoi, piciorul, păstrând mișcarea de pompare, s-a rotit la loc și s-a așezat în poziția inițială. Mișcarea s-a repetat.

Afară. Înăuntru. Afară. Înăuntru. Apoi a părut să se oprească. Am așteptat. Mai mult. Și mai mult.

Nu părea să se mai întâmple nimic altceva.

M-am trezit deplasându-mă de-a lungul mesei, până ce m-am găsit în partea dreaptă a lui Gary. Deși metoda mea nu era să ating corpul cuiva atunci când lucrăm în acest fel, m-am trezit obligat să-mi odihnesc mâinile, foarte ușor, pe coapsa sa dreaptă, cu mâna dreaptă peste cea stângă, fără a fi direct una peste cealaltă. Am privit în jos, înspre picioarele lui Gary. Din nou, piciorul drept a început să se miște, mai întâi cu mișcarea de pompare, apoi și-a reluat rotația.

În afară. În interior. În afară. În interior.

Am așteptat și iar am așteptat. Nu mai părea să se întâmple nimic.

Mi-am luat mâinile de pe coapsa lui Gary; apoi, cu blândețe, l-am atins pe Gary pe piept, cu două degete.

„Gary? Cred că am terminat.“

Ochii lui Gary încă se mai zbăteau, deși vedeam că încearcă să-i deschidă. După vreo 30 de secunde, când a reușit să-i deschidă, părea oarecum confuz. „Mi se mișca piciorul“, mi-a spus el, ca și cum eu nu l-aș fi văzut. „Simțeam, dar nu puteam să opresc mișcarea. Simțeam căldură în tot piciorul, apoi am simțit ca un fel de acumulare de energie în gleznă. Apoi... o să zici că e o nebunie, dar chiar am simțit ca și cum niște mâini invizibile îmi roteau piciorul – deși nu simțeam, efectiv, mâinile.“

„Acum poți să te ridici“, i-am spus, făcând tot posibilul să nu par încurcat și încă străduindu-mă din răputeri să asimilez ce se întâmplase.

CUPRINS

Aprecieri pentru Reconectarea	5
Cuvânt înainte.....	11
Prefață.....	17
Mulțumiri.....	19
Partea I. Darul	21
Capitolul 1. Primii pași.....	22
Capitolul 2. Lecții din viața de după moarte.....	30
Capitolul 3. Lucruri copilărești.....	45
Capitolul 4. O nouă cale a descoperirii.....	61
Capitolul 5. Deschidem alte uși, aprindem lumina.....	74
Capitolul 6. Goana după explicații	89
Capitolul 7. Darul pietrei.....	94
Capitolul 8. Observații: prezent și viitor	105
Partea a II-a. Vindecarea reconectivă și ce înseamnă aceasta	125
Capitolul 9. Spune-mi mai mult.....	126
Capitolul 10. Catene și corzi.....	129
Capitolul 11. Marile întrebări.....	137
Capitolul 12. Ca să dai, trebuie să primești	150
Capitolul 13. Dă-te la o parte	158
Capitolul 14. Să dăm tonul.....	179
Capitolul 15. Lucruri de luat în seamă	191
Partea a III-a. Noi și vindecarea reconectivă	201
Capitolul 16. Să pătrundem în bazinul de energie reconectivă	202
Capitolul 17. Mediul vindecătorului.....	209
Capitolul 18. Să aprindem vindecătorul din noi.....	220
Capitolul 19. Găsirea energiei.....	232
Capitolul 20. Al treilea partener	238
Capitolul 21. Interacțiunea cu pacienții	262
Capitolul 22. Ce este vindecarea?	273
Gânduri de încheiere	285
Despre autor	289